

Klasni rat u Africi: Ustanak radnog naroda u Maroku i na Madagaskaru

Pobune radničke klase protiv kapitalističkog sistema pohlepe, krađe, i eksploatacije, koje su poslednjih meseci zahvatile brojne zemlje širom sveta, nastavljaju da se šire. Radni narodi Maroka i Madagaskara su ustali protiv samovolje i bahatosti lokalnih vlasti, koje kao i sve kapitalističke klike, isključivo gledaju kako da obezbede sebi i svojim nalogodavcima maksimalnu korist, na uštrb dobrobiti radničke klase.

Protesti u Maroku, predvođeni radničkom omladinom su izazvani masovnim nezadovoljstvom zbog trošenja milijardi dolara od strane vlasti na stadione i drugu infrastrukturu za Svetsko prvenstvo u fudbalu 2030. godine.

Jedna od glavnih parola protesta ističe da su narodu potrebne bolnice a ne stadioni, naglašavajući koliko vlast nema sluha za potrebe radničke klase, kada se u zemlji u kojoj mnogi nemaju pristup osnovnim potrepštinama, uključujući zdravstvenim uslugama, grade preskupi stadioni, dok narod skapava od gladi i bolesti.

Više od polovine stanovništva Maroka, čine mladi ispod 35 godina starosti, dok je nezaposlenost kod omladine gotovo 36%. Više od polovine marokanaca ispod 35 godina starosti izjavljuje da razmišljaju o emigriranju, budući da iako žele da rade, jednostavno nemaju priliku za rad kojim će moći da finansiraju dostojanstven život.

Za to vreme se političari i tajkuni bliski vlasti bogate van svake mere. Iako je Maroko najposećenija afrička država i turizam predstavlja jedan od glavnih izvora prihoda, ogromna većina od 37 miliona stanovnika živi u krajnjoj bedi. Zbog

konstantno rastućih cena osnovnih namirnica i usluga, uparenih sa preniskim platama, radnička klasa Maroka često preživljava sa manje od 300 američkih dolara mesečno.

Istovremeno, država troši 16 milijardi dolara na Svetsko prvenstvo u fudbalu, ulažući ogromnu količinu novca u finansiranje kapitalističkog spektakla, koji radnici neće moći čak ni da priušte da gledaju uživo, jer će preskupe karte biti rezervisane za bogate turiste iz inostranstva.

Protesti su usmereni protiv ekonomske nejednakosti i sistemske korupcije u zemlji, usmeravajući nezadovoljstvo prema premijeru Azizu Akanuču, koji je ujedno i jedan od najbogatijih kapitalističkih tajkuna u Maroku. Dotični kontroliše većinu benzinskih pumpi u zemlji, a nedavno je dobio državni ugovor za novi, masovni projekat desalinizacije morske vode.

Jedan od njegovih glavnih poslovnih saradnika je i bivši ministar zdravstva, koga demonstranti takođe krive za očajno stanje zdravstvenog sektora u zemlji, gde na 10,000 stanovnika dolazi samo 7.7 lekara, što je daleko niže nego u okolnim afričkim državama.

Protesti su ubrzo eskalirali u nasilne sukobe većinski mladih demonstranata i policije, rezultirajući [policijskim ubistvom dvojice demonstranata](#) prošle srede.

Umesto da uguši proteste, državno nasilje je doprinelo daljem širenju istih, na preko 12 gradova širom zemlje, tražeći sistemske promene u državnoj strukturi, ne štedeći ni kraljevsku porodicu koja stoji iza najvećeg investicionog fonda koji učestvuje u pripremama za Svetsko prvenstvo u fudbalu 2030.

Na drugom kraju afričkog kontinenta, na Madagaskaru, masovni [ulični protesti](#) protiv vlasti ulaze već u treću nedelju, bez znakova smirivanja narodnog nezadovoljstva.

Glavni razlozi protesta su sveprisutno siromaštvo u društvu u kojem manjina kapitalista i kriminalaca bliskih vlasti živi na visokoj nozi dok se gotovo 32 miliona stanovnika ove ostrvske zemlje suočava sa svakodnevnim restrikcijama struje i nedostatkom vode za piće u manjoj ili većoj meri.

Iako su protesti počeli zbog nestašice vode i restrikcija struje, ubrzo su eskalirali u narodnu pobunu širokih razmera, sa uličnim borbama širom zemlje, i glavnim zahtevom za ostavku aktuelnog predsednika Andria Ražolina.

Do sada je 22 demonstranta stradalo u uličnim sukobima sa policijom koji postaju sve intenzivniji. Nakon prve noći demonstracija, vlast je uvela policijski čas kako bi sprečila dalje proteste, međutim ovo je samo dolilo ulje na vatru narodnog nezadovoljstva predvođenog pre svega mladima, inspirisanim pobunama na Nepal i u Maroku.

Svakodnevni protesti se sada odvijaju u više od osam gradova na Madagaskaru a demonstranti ne prestaju da ističu kako vlast ne obezbeđuje ljudima osnovne potrebe poput struje i vode.

Važno je napomenuti da je Ražolina došao na vlast 2009. vojnim pučem kao navodni "reformator" koji je obećavao prosperitet radnom narodu. Uprkos obećanjima, u stvarnosti je Madagaskar sve vreme zemlja u kojoj samo ovaj medijski tajkun i bivši didžej, kao i njegovi saradnici ubiru sva bogatstva, dok radnička klasa živi životom bez pristupa najosnovnijim resursima poput čiste vode za piće ili struje.

Afrički kontinent oslikava svu surovost svetskog kapitalističkog sistema eksploatacije i posledica kolonijalizma, u društvu u kojem značajan deo zemalja čak i decenijama nakon zvanične dekolonizacije i dalje zavisi od svojih nekadašnjih kolonizatora. Masovna ubistva, kidnapovanje miliona ljudi u prekookeanskom ropstvu, kao i krađa prirodnih resursa su neka od najstrašnijih zlodela koja su stotinama godina evropski kolonizatori činili širom Afrike.

Krajnja beda u kojoj radnička klasa širom Afrike i dan danas živi je direktna posledica kolonijalne ere, koja je zamenjena nacionalnim, kapitalističkim državama. Nažalost, antikolonijalne borbe širom Afrike su sticanjem nezavisnosti od zapadnih kolonizatora uvele radni narod u novi oblik ropstva oličenog u kapitalističkim državama kojima vladaju kompradorske buržoazije, služeći uglavnom istim nekadašnjim kolonizatorima, na štetu radničke klase koja je nastavila da tavori u bedi.

Pozdravljamo proteste radničke klase Maroka i Madagaskara i solidarišemo se sa njenom borbom za poboljšanje životnih uslova. Pobuna radnog naroda koji živi u krajnjoj nemaštini slikovito ilustruje Marksovu krilaticu da radnička klasa nema šta da izgubi osim svojih lanaca, što je pogotovo tačno za radnice i radnike u Africi.

Ne zaboravimo da su radnici i radnice izgradili sve što vidimo u materijalnoj stvarnosti, a ne bogataši, političari, i njihovi represivni organi vojske i policije. Radnička klasa je pokretač istorije i u sve više zemalja odbija da pasivno trpi dok se političari i kapitalisti bogate preko njenih leđa.